

OTTÓ ÉS VOLOGYA VITÁJA AZ ÖRÖK ASSZONYISÁGRÓL

O. Weininger és V. Szolovjov emlékének

Ottó s Vologya egyszer találkozott
egy túlvilági korcsmában valahol
átutazván pokol és menny között
– legott vizsgálni kezdék nőket túlról,
valamelyik túlsó világ felől;
ketten Monológ-oztak egymás mellett...

Ottó monológja:

A Nő csupán megélni s uralkodni
óhajt rajtunk – jellem s szellem nélkül!
Csak úgy URALOD, ha legyilkolod
szimbolikusan a kefélsben...
Gyerek is csak pénzszerzésre kell neki,
hogy eltartassa magát a pasikkal!
– bizony mondom néktek, hogy jellemük
szintje ott áll, hol e koldus orra!...
(Ezzel egy agg koldusnőre mutat,
ki hétrét görnyedve áll az ajtónál.)

Vologya monológja:

Az Istenanyát kivéve minden n ő
tökéletlen Kehely s Rontott Bölcs ő!...
Mégis: minden tökéletlenségükben
ott van elrejtve a Sophia fénye
– mit felerősíthet majd a SZERETET.
Persze nem a nyáladzós ömlengés,
hanem az igaz, túlvilági érzés,
ki az Istenit keresi itt lent!
(Végül abban maradtak: nehéz n őkkal
komolyan kezdeni, mennyben s pokolban.)